

høitærede Minister henholdt sig navnlig til, at Dødeligheden er en Faktor, der næppe vil forandre sig i Anstaltens Diskfavor, medens mulig Renten vil fortsætte sin nedadgaende Bevægelse, og at vi derfor ikke skulde blive paa den sikkre Side, hvis vi ved Bonusuddelingen ogsaa toge Hensyn til Rentegevinsten. Ja, dette Raisonnement vilde være fortræffeligt, hvis her for det Første var Tale om en Nedsættelse af Præmierne, thi der maatte vi naturligvis tage alt tilbørligt Hensyn til den fremtidige Usikkerhed med Hensyn til Rentefoden, og det vilde ligeledes være rigtig, hvis der her var Tale om en Lov, der fastslog konstante Regler for Bonusuddelingen i Fremtiden, hvis vi her lagde en principiel Grundbold for en fremtidig Bonusuddeling, hvor man altsaa statuerede, at dette Element ogsaa i Fremtiden skulde gaa med, saa vilde jeg kunne forstaa det. Men her er Tale om en afsluttet Periode, her er ikke Tale om, at de Regler, vi her vedtage for Bonusuddelingen, behøve at følges ved fremtidige Uddelinger. Og desuden: hvis Renten yderligere gaar ned, vil dette efter al Sandsynlighed have til Følge, at der om 5 Aar ingen Bonusuddeling bliver. Det er jo dette og lignende Momenter, der til enhver Tid ville komme til at spille med ind i Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal gives Bonus og hvor meget. Her staa vi med en afsluttet Periode bag ved os, og det er fuldkommen givet, at i denne Periode har Renten været adskillig høiere end paaregnet. Det er ogsaa givet, som den høitærede Minister indrømmer, at selv om man tager dette Element med i Betragtning ved Bonusuddelingen, vil der endda være tilstrækkelig Sikkerhed for Anstalten; jeg kan aldeles ikke indse, at Anstalten derved skulde være udsat for Fare i Fremtiden. Som sagt, bliver der intet yderligere Overskud, skulde Anstaltens Status forringes, saa udbetales der ingen Bonus om 5 Aar. Den høitærede Minister havde misforstaaet mig noget med Hensyn til mit Raisonnement angaaende Einkømdene. Jeg udtalte udtrykkelig, at jeg meget godt kunde forstaa, hvorledes man theoretisk maatte sige, at disse Folk alligevel have faaet Noget for deres Benge, men den Art subtile Raisonnementer, hvoraf Ministeren selv fremsførte et, medens jeg antydede et andet, er nu en Gang ikke levende Realiteter. Det er en meget daarlig Trøst for Folk, at de maaske erkende, at de muligvis have faaet deres Forsikringer noget billigere derved, at de have taget en Slags Gevinst paa dem, der ere gaaede ud; det er sandt nok, men det udtømmer paa ingen Maade Spørgsmaalet. Det er ogsaa sandt, at de naturligvis for saa vidt have

faaet Noget for deres Benge, som de have haft Trygheden og Anstalten paa den anden Side ydet Noget, nemlig sin Risiko, men rent jævnt og praktisk taget staar det dog saaledes, at disse Folk ere meget flettere stillede end de Livsforsikrede, hvis Forhold til Anstalten opløses paa naturlig Maade, nemlig ved Døden, og de, der have haft Livsforsikringer, som ere gaaede ud af Kraft. Begge disse Klasser eller deres Arvinger faae dog en praktisk Fordel, der er til at tage og føle paa, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, efter at den ærede Finansminister har sluttet sig til Vædringsforslaget.

Saa komme vi endelig til Vædringsforslaget Nr. 7. Der var, saavidt jeg kunde skjønne, i den ærede Ministers Udtalelse en bestemt Forskjel paa hans Stilling til Vædringsforslaget Nr. 2 og til Vædringsforslaget Nr. 7. Overfor Vædringsforslaget Nr. 2 havde han principielle Betæneligheder, og det modsatte han sig ubetinget. Overfor Vædringsforslaget Nr. 7 havde han ganske vist en stor Del Betæneligheder, som han udtalte med megen Styrke, men jeg forstod ham dog saaledes, at det var Noget, der kunde forhandles om, og det er netop fra denne Side, jeg mener, at vi skulle se dette Forslag af Mindretallet. Det forekommer mig, at det ærede Mindretal egentlig selv maa indrømme mig, at dets Forslag ikke er egnet til Vedtagelse i den Form, hvori det foreligger. Det er indrømmet fra forskellige Sider, og vil vistnok ogsaa blive indrømmet af den ærede Ordfører for Mindretallet, at skulle vi have en saadan Bestemmelse om faste Eiendomme, saa skulde ogsaa Kommunerne med og maaske ogsaa Andet. Der er en anden Ting, som jeg ubetinget tror, at man ved den endelige Afstemning ikke vil kunne faae et Flertal for hverken i dette eller i det andet Thing, nemlig det at gaa over til at fastslaa en uforanderlig Rente ved Lov. Det er en Hovedgrund for mig til at mene, at Forslaget, som det foreligger her, ikke ret vel vil kunne vedtages. At fastslaa en uforanderlig Rente ved Lov, forekommer mig at være et absolut forkasteligt økonomisk Princip. Smidertid er jeg enig med de ærede Forslagsstillere i, at det er i høieste Grad ønskeligt, billigt og retfærdigt, om Livsforsikringsanstalten ved alle de Aar, hvor den antager at have nogenlunde god og betryggende Sikkerhed under de nuværende Forhold vil nedsætte Renten til 4 pCt., og jeg er ligeledes enig med dem i, at denne Anstalt ikke kan betragte disse Sager slet og ret fra et Forretningshensynspunkt; en saadan Anstalt, der